

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **A. B.**, zastoupená Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou se sídlem Muchova 223/9, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2017, č. j. X, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2019, č. j. 2 Ad 28/2017 - 54, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 2 Ad 28/2017 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové za zastupování v řízení o kasační stížnosti **s e u r č u j e** částkou 1573 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně byla nejprve v roce 2008 podle tehdy rozhodné právní úpravy uznána plně invalidní (následně převedeno na invaliditu třetího stupně). Později žalovaná rozhodnutím z února 2011 stanovila, že žalobkyni nadále náleží namísto invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně. Dne 22. 2. 2012 žalobkyně požádala o změnu výše invalidního důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu. Žalovaná žádost rozhodnutím ze dne 7. 6. 2012, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), zamítla s tím, že u žalobkyně nedošlo ke změně stupně invalidity.

[2] Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně námitky, o nichž žalovaná nejprve dne 29. 8. 2012 rozhodla tak, že prvostupňové rozhodnutí částečně změnila, neboť doplnila výrok, kterým výši invalidního důchodu žalobkyně snížila na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně. Ve zbytku je potvrdila. Žalobu podanou proti rozhodnutí žalované zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem sp. zn. 1 Ad 61/2012. Ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu i žalované správní rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, neboť shledal, že se žalovaná dopustila procesního pochybení spočívajícího v porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Bylo-li v průběhu námitkového řízení zjištěno, že žalobkyně splňovala pouze podmínky pro přiznání invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně, měla žalovaná prvostupňové rozhodnutí potvrdit, protože nebyly splněny podmínky pro vyhovění žádosti o zvýšení invalidního důchodu, a dále z moci úřední zahájit řízení, jehož předmětem by byla změna výše invalidního důchodu (v podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2013, č. j. 4 Ads 42/2013 – 43, dostupný stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz).

[3] V dalším řízení žalovaná vydala dne 10. 12. 2013 nové rozhodnutí, kterým zamítla námitky žalobkyně a současně potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Proti tomuto v pořadí druhému rozhodnutí žalované podala žalobkyně opětovně žalobu k městskému soudu, v níž poukazovala mimo jiné na zprávu slovenského nositele důchodového pojištění - Sociální pojišťovny Bratislava, podle které poklesla pracovní schopnost žalobkyně o více než 70 %. Městský soud žalobu i tentokrát zamítl, a to rozsudkem sp. zn. 2 Ad 5/2014. Nejvyšší správní soud pak na základě další kasační stížnosti žalobkyně rozsudkem ze dne 9. 10. 2015, č. j. 4 Ads 155/2015 – 25, zrušil rozsudek městského soudu sp. zn. 2 Ad 5/2014 i rozhodnutí žalované ze dne 10. 12. 2013, neboť dospěl k závěru, že dosavadní posudky posudkových lékařů a Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze (dále jen „posudková komise“) zatím nemohou být dostatečným podkladem pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalované, jelikož nesplňují podmínku úplnosti. Vycházejí z unijních předpisů souhlasil Nejvyšší správní soud se žalovanou v tom, že shoda mezi právními předpisy České republiky a Slovenské republiky o podmínkách týkajících se stupňů invalidity nebyla potvrzena, a tudíž rozhodnutí slovenské Sociální pojišťovny nebylo pro žalovanou závazné. I přesto však bylo třeba, aby se žalovaná vůči odlišnému posouzení snížení pracovní schopnosti ze strany instituce jiného členského státu vymezila. Nejvyšší správní soud proto žalovanou zavázal, aby si vyžádala rozhodnutí slovenských orgánů sociálního zabezpečení (zejména lékařský posudek, na němž bylo založeno) a obsah těchto dokumentů zohlednila ve smyslu čl. 49 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. 9. 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „prováděcí nařízení“).

[4] Žalovaná poté vydala dne 14. 1. 2016 nové rozhodnutí, jímž námitky proti prvostupňovému rozhodnutí zamítla. Svůj závěr opřela zejména o lékařský posudek ze dne 16. 12. 2015, podle něhož byla žalobkyně v období od 1. 12. 2011 do 17. 6. 2014 invalidní ve druhém stupni a od 18. 6. 2014 v prvním stupni. Důvod pro zvýšení invalidního důchodu tudíž nebyl dán. Tímto lékařským posudkem byl dle žalované naplněn závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku č. j. 4 Ads 155/2015 – 25,

pokračování

neboť posudkový lékař zohlednil i rozhodnutí slovenského nositele důchodového pojištění o invalidním důchodu žalobkyně a zejména pak lékařský posudek, na kterém bylo založeno, a vypořádal se s nimi.

[5] Během řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí požádal městský soud posudkovou komisi o vypracování posudku, z něhož vyplynulo, že žalobkyně byla od 1. 12. 2011 do 17. 6. 2014 invalidní ve druhém stupni a od 18. 6. 2014 v prvním stupni. Městský soud měl v posudku stanovenou klinickou diagnózu onemocnění žalobkyně i zdůvodnění procentní míry poklesu její pracovní schopnosti za správné, řádné a úplné. S argumentací posudkové komise, že invaliditu je třeba posuzovat podle českých právních předpisů, městský soud souhlasil. Jeho rozsudek ze dne 26. 7. 2016, č. j. 1 Ad 10/2016 – 58, však Nejvyšší správní soud opět zrušil, stejně jako rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2016, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (rozsudek ze dne 5. 10. 2016, č. j. 2 Ads 229/2016 – 21).

[6] Důvodem kasace byl závěr Nejvyššího správního soudu, že lékařský posudek vypracovaný MUDr. L. N. dne 16. 12. 2015, o nějž bylo opřeno rozhodnutí žalované, nebyl přesvědčivý, neboť postrádal úvahy o příčině diametrálně odlišného posouzení míry poklesu schopnosti vykonávat výdělečnou činnost, rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně, jakož i významu zjištěných psychických obtíží slovenskou posudkovou lékařkou. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že vymezení se vůči závěrům lékaře z jiného členského státu nemůže být založeno na vyzdvižení odlišností v právních úpravách daných členskými státy (zde České a Slovenské republiky), neboť podstatné je odborně medicínské vysvětlení, z něhož musí být patrné, proč bylo důvodné přijmout ve vztahu ke stejnému pojištěnci jiné expertní závěry. Závazný právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 155/2015 – 25 tak nebyl naplněn. Žalovanou soud zavázal, aby si vyžádala od slovenského nositele důchodového pojištění (kromě již vyžádaného hodnocení z roku 2012) také lékařský posudek z roku 2014 nebo novější (existují-li) a i jejich obsah zohlednila ve smyslu čl. 49 odst. 2 prováděcího nařízení. Zjistí-li, že posudky slovenských lékařů vycházejí z podstatných lékařských zpráv, kterými žalovaná dosud nedisponuje, bude třeba seznámit se i s nimi a zahrnout je do úvah o zdravotním stavu žalobkyně v rozhodném období tak, aby posudek odpovídal i požadavku úplnosti.

[7] Žalovaná nechala vypracovat nový lékařský posudek dne 14. 6. 2017, který setrval na závěru shrnutém v úvodu odstavce [5] tohoto rozsudku, takže znovu námitkám nevyhověla, neboť žádost o změnu výše důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu podle ní nebyla důvodná. Na základě žaloby se věcí znovu zabýval městský soud, který požádal o posouzení zdravotního stavu žalobkyně posudkovou komisi. Její posudek ze dne 16. 1. 2019, který se neodchýlil od posudkového hodnocení žalované, vyhodnotil jako úplný a přesvědčivý, a to i v otázce odlišného posouzení zdravotního stavu žalobkyně oproti posouzení slovenských orgánů, proto žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[8] Proti v záhlaví označenému rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů, jež podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

[9] Stejně jako v žalobě a podobně jako v řízení vedeném před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 2 Ads 229/2016 namítá, že posudková hodnocení jejího zdravotního stavu jsou nesprávná, neboť nebyly zohledněny všechny lékařské zprávy předložené stěžovatelkou či jejími ošetřujícími lékaři. Její zdravotní stav se průběžně zhoršoval již v letech 2011 a 2012, drobná zlepšení jsou zanedbatelná. Uvádí, že subjektivně nebyla a není dlouhodobě schopna po psychické ani fyzické stránce vykonávat pravidelnou pracovní činnost, což plyne také z lékařských zpráv. Zdravotní stav stěžovatelky tudíž neodpovídal a neodpovídá tomu, jak jej zhodnotily odborné posudky. Stěžovatelka poukazuje na výměnný list – poukaz ze dne 3. 7. 2013 vztahující se k době rozhodné pro posouzení jejího zdravotního stavu a na v něm uvedené posouzení. Je toho názoru, že dosavadní šetření nebrala v potaz její celkový zdravotní stav a veškeré zdravotní komplikace. V rozhodné době neměla na trhu práce uplatnění a nebyla schopna vykonávat ani nenáročnou práci administrativního charakteru, pro které má kvalifikaci, jakož ani běžné činnosti v domácnosti.

[10] Stěžovatelka je přesvědčena, že v posledním řízení opatřené posudky o zdravotním stavu nevysvětlily dostatečně výrazný rozdíl v procentu poklesu pracovní schopnosti podle českých a slovenských lékařů, jak to uložil Nejvyšší správní soud. Vyjádření posudkové lékařky MUDr. N. je v tomto směru příliš obecné a postrádá úvahu, proč neshledává (na rozdíl od slovenské posudkové lékařky MUDr. K.) pro období do 30. 1. 2012 za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu také psychické potíže (úzkostně depresivní porucha těžšího stupně), ale jiný druh onemocnění (postižení páteře), a proč psychickým potížím nepřikládala stejnou váhu jako slovenská lékařka. Poukaz MUDr. N. na to, že lékařská zpráva, na jejímž základě byl na Slovensku shledán pokles míry schopnosti vykonávat výdělečnou činnost o 75 %, byla pečlivě prostudována, má za nedostatečný, neboť nevysvětluje, proč s tímto závěrem nesouhlasí.

[11] Žalovaná je naproti tomu přesvědčena, že posudek ze dne 14. 6. 2017 i posudek posudkové komise vypracovaný pro účely soudního přezkumu dne 16. 1. 2019 naplňují zákonná kritéria a vyhověly závaznému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu. Námitka nezohlednění veškerých lékařských zpráv je nekonkretizovaná. V současné době není stěžovatelka na Slovensku posuzována jako invalidní ve třetím stupni, jak tvrdila, neboť od roku 2016 má zastavenou výplatu invalidního důchodu pro nesoučinnost. Žalovaná zdůraznila, že lékaři posudkové služby se se všemi podklady s posudkovým dopadem vypořádali. Za podstatné označila prokazatelné a objektivně doložené určení dopadu zdravotního stavu na omezení tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti pojištěnce významné pro jeho pracovní schopnosti. Zopakovala v posudcích zachycený průběh a vývoj psychických obtíží v letech 2012 až 2014 a obecné pravidlo, že duševní poruchy nevyžadující ústavní léčbu s kontrolovaným užíváním medikace nejsou natolik závažné, aby způsobovaly invaliditu nejvyššího, třetího stupně. Žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

pokračování

[12] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Předmětem sporu v základu je to, zda žalovaná měla přisvědčit námitkám, kterými stěžovatelka rozporovala závěr prvostupňového rozhodnutí ze 7. 6. 2012, že nelze vyhovět její žádosti o změnu výše invalidního důchodu pro zhoršení jejího zdravotního stavu, tedy změnu invalidity z druhého stupně na třetí.

[15] Případ stěžovatelky se ocitá před Nejvyšším správním soudem již počtvrté. Předcházejícím rozsudkem ze dne 5. 10. 2016, č. j. 2 Ads 229/2016 – 21, tento soud jednak vymezil obecná pravidla přezkumu rozhodnutí založených na posouzení zdravotního stavu a souvisejícího zbytkového pracovního potenciálu (srov. jeho odstavce [11] a [12]) a podrobně se věnoval i povinností žalované v situaci, kdy v rozhodném období slovenská posudková lékařka hodnotila zdravotní stav stěžovatelky odlišně (odstavce [13] až [15]), a to se zdůrazněním požadavků, které v této souvislosti Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém dřívějším rozsudku týkajícím se stěžovatelky (sp. zn. 4 Ads 155/2015). Jelikož se jedná o východiska stranám dobře známá (rozsudky jsou navíc dostupné v plném znění na www.nssoud.cz), neshledal soud důvod je na tomto místě znovu opakovat.

[16] Námitky, které stěžovatelka uplatňuje v kasační stížnosti, o níž Nejvyšší správní soud nyní rozhoduje, se v podstatné míře shodují s těmi, které stěžovatelka vznesla v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 4 Ads 155/2015 a sp. zn. 2 Ads 229/2016, a soud se s nimi již také ve většině věcně vypořádal. Jádrem kasační stížnosti tedy zůstává posouzení důvodnosti kasačních námitek ve vztahu k dodržení závazného pokynu Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp. zn. 2 Ads 229/2016, shrnutého v odstavci [6] tohoto rozsudku.

[17] Ze správního spisu plyne, že žalovaná po vydání předposledního zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu postupovala tak, že vyžádala od slovenské Sociální pojišťovny, pobočka Trnava, lékařskou zprávu ze dne 30. 1. 2012, podle které poklesla stěžovatelčina pracovní schopnost o 75 % a rozhodující příčinou jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byla úzkostně depresivní porucha těžší formy. Tato lékařská zpráva byla vypracována pro účely rozhodnutí o opravném prostředku podaném proti rozhodnutí slovenského správního orgánu, jímž byla změněna míra poklesu pracovní schopnosti stěžovatelky na 55 %.

[18] Následně žalovaná nechala vypracovat MUDr. L. N. nový lékařský posudek ke dni 16. 12. 2015, v němž tato posudková lékařka dospěla k závěru, že v období od 1. 2. 2011 do 17. 6. 2014 bylo rozhodující příčinou stěžovatelčina dlouhodobě nepříznivého

zdravotního stavu zdravotní postižení dle kapitoly XIII., oddílu E, položky 1c přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity), tj. středně těžké postižení kosterní a svalové soustavy – bolestivý páteřní syndrom se stavem po operaci páteře, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 40 %, a celková míra poklesu pracovní schopnosti pro toto období byla s přihlédnutím k psychickému postižení stanovena na 50 % (což odpovídá invaliditě druhého stupně). V období od 18. 6. 2014 bylo dle posudkové lékařky rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky zdravotní postižení dle kapitoly V., položky 7b přílohy vyhlášky o posuzování invalidity (tj. středně těžká duševní porucha a porucha chování a osobnosti), přičemž celková míra poklesu pracovní schopnosti dosahovala 45 % (invalidita prvního stupně). Posudková lékařka MUDr. N. se v odůvodnění posudku ze dne 16. 12. 2015 vyjádřila také k lékařské zprávě slovenské Sociální pojišťovny ze dne 30. 1. 2012, šlo však výhradně o obecné posouzení rozdílu mezi českou a slovenskou právní úpravou se závěrem, že česká je přísnější.

[19] Poté, co Nejvyšší správní soud rozsudkem sp. zn. 2 Ads 229/2016 věc vrátil žalované k dalšímu řízení, opatřila žalovaná opakovanými žádostmi a urgencemi veškerou dostupnou dokumentaci od slovenské strany a posudková lékařka MUDr. N. vypracovala dne 14. 6. 2017 nový posudek, kde dospěla ke stejnému posudkovému závěru o míře poklesu pracovní schopnosti stěžovatelky i rozhodující příčině dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu v uvedených obdobích. V závěru týkajícím se období od 18. 6. 2014 dosud je chybně uveden odkaz na kapitolu VII. (postižení oka), nicméně zcela zjevně jde o překlep, neboť zdravotní potíže související s okem stěžovatelka nikdy netvrdila; správně měla být uvedena kapitola V. (duševní poruchy a poruchy chování), jak to odpovídá věcnému obsahu posudku. Posudek je založen jednak na zprávách, které již byly v minulosti opakovaně posudkově zhodnoceny, a navíc na záznamech o vyšetření odborníků v oboru psychiatrie (v březnu 2013, březnu 2015 a srpnu 2015), neurologie (v březnu 2013, listopadu 2014) a neurochirurgie (červen 2015); žádné další lékařské zprávy nejsou k dispozici a nemá je ani slovenská strana. Kromě posudku slovenské posudkové lékařky MUDr. R. K. ze dne 30. 1. 2012 pro Sociální pojišťovnu pobočka v Trnavě, na jehož (výrazně odlišné) závěry poukazoval Nejvyšší správní soud ve svých předchozích kasačních rozhodnutích, žalovaná opatřila ještě novější posudek stejné lékařky (ze dne 5. 6. 2014), který ponechal již dříve přijatý posudkový závěr.

[20] Městský soud si vyžádal nový posudek posudkové komise a žádal, aby se zaměřila i na vypořádání se s odlišným posudkovým hodnocením slovenských lékařů. V napadeném rozsudku pak shrnul závěry obou nově porízených posudkových hodnocení a shledal je úplnými a přesvědčivými, a to i v otázce odlišného posouzení zdravotního stavu stěžovatelky českými a slovenskými lékaři. Konkrétní výtky proti závěrům posudkové komise stěžovatelka v kasační stížnosti nevznesla.

[21] Podle zhodnocení posudkovou komisí posudek Sociální pojišťovny v Trnavě ze dne 5. 6. 2014 neobsahuje žádné lékařské nálezy, které by česká posudková služba neměla k dispozici. Zdravotní stav stěžovatelky byl posuzován v její nepřítomnosti a jako hlavní příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byla stanovena těžší forma úzkostné depresivní poruchy s poklesem pracovní schopnosti uprostřed rozmezí daného slovenskými předpisy (60 – 70 %), tj. na 65 %. Pro recidivující kořenový syndrom bederní

pokračování

páteře byla tato hodnota zvýšena o 10 % na celkových 75 %. Posudková komise uvedla, že hodnocení zdravotního stavu stěžovatelky bylo na Slovensku provedeno bez její přítomnosti a dle zcela odlišných posudkových kritérií, proto nemůže být pro posudkovou komisi závazné a nelze ho v posudkovém závěru zohlednit. Navíc posudková komise v doložených odborných nálezech na Slovensku uvedenou diagnózu těžší depresivní poruchy, stejně jako kořenový syndrom po operaci bederní páteře od roku 2014 ani opakovanými vyšetřeními odborných lékařů provedenými přímo při předchozích jednáních posudkových komisí pokaždé v jiném složení nezjistila.

[22] Ačkoliv závěry vyslovené v posudku posudkové komise ve vztahu k otázce, na kterou se především měla zaměřit, nelze podle Nejvyššího správního soudu označit za vyčerpávající a přesvědčivé, pro účely přezkumu napadeného rozsudku, který na jejich základě neshledal důvodnými žalobní výhrady proti v pořadí poslednímu rozhodnutí žalované o námitkách, jsou dostačující. Ve spojení s posudky slovenské strany a lékařskými zprávami, které jsou obsahem správního spisu, z něj totiž nyní již lze dovodit, proč žalovaná trvá na svém posudkovém závěru a proč neshledala posouzení slovenské strany zohlednitelným v tom smyslu, že by se k němu měla přiklonit. Předně je ze spisového materiálu, jak byl po zrušení a vrácení věci žalované doplněn, zřejmé, že posudkové hodnocení bylo provedeno žalovanou mnohokrát, na základě bohaté zdravotnické dokumentace a opakovaně i po vyšetření stěžovatelky odborným lékařem přímo při jednání posudkové komise. Ostatně stěžovatelka sama konkrétně neuvedla, která lékařská zpráva byla opomenuta, její výtky v tomto smyslu zůstává stejně jako v předchozích řízeních v obecné poloze.

[23] Hodnocení slovenskou stranou stojí toliko na zprávě Rehabilitační kliniky VFN Praha z 22. 2. 2011, zprávě o neurochirurgickém vyšetření z 26. 4. 2011, zprávě o psychiatrickém vyšetření z 25. 1. 2012 a zprávě o psychologickém vyšetření z psychosomatické kliniky z 26. 1. 2012 (posudek MUDr. K. z 30. 1. 2012). Posudek téže lékařky z 5. 6. 2014 reflektuje zprávu Rehabilitační kliniky VFN Praha z 19. 5. 2014, zprávu o psychiatrickém vyšetření z psychosomatické kliniky z 24. 1. 2013 a zprávu o psychologickém vyšetření z téže kliniky z 5. 2. 2014.

[24] Všechny v předchozím odstavci vyjmenované zprávy týkající se psychických potíží stěžovatelky byly rovněž mezi podklady, z nichž čerpala žalovaná v napadeném rozhodnutí. Kromě toho měla k dispozici ještě řadu dalších lékařských zpráv (celkem 8, výčet uveden na straně 6 napadeného rozhodnutí). Bezprostředně při jednání posudkové komise byla stěžovatelka vyšetřena psychiatrem třikrát (v letech 2013 a 2015). Pokud jde o postižení páteře, žalovaná čerpala z rozsáhlé zdravotní dokumentace čítající více než 12 lékařských zpráv (výčet na straně 6 napadeného rozhodnutí), včetně těch dvou reflektovaných slovenskou posudkovou lékařkou (z 26. 4. 2011 a 19. 5. 2014; pouze zpráva rehabilitační kliniky z 22. 2. 2011 ve výčtu není). Neurologické vyšetření přímo při jednání posudkové komise podstoupila stěžovatelka dvakrát (2013 a 2014). Již jen z toho je patrné, že žalovaná si oproti slovenskému nositeli pojištění opatřila více než dvojnásobek odborných podkladů, které posudkově zhodnotila, a opakovaně zkoumala dominující potíže stěžovatelky obojího druhu i bezprostředně při jednání posudkové komise. Ze shromážděné dokumentace a jejího posudkového hodnocení lze velmi dobře vysledovat

vývoj zdravotního stavu stěžovatelky v rozhodném období, včetně okamžiku, od kterého se dostalo do popředí psychické postižení – porucha osobnosti, neboť problémy po operaci bederní páteře prodělané v roce 1998, jakož i potíže s krční páteří po nehodě v roce 2000 postupně ustoupily (od 18. 6. 2014), a stanovená míra poklesu pracovní schopnosti stěžovatelky odůvodnila změnu invalidity z druhého stupně na první, takže žádosti o zvýšení nemohlo být vyhověno.

[25] Naproti tomu slovenská strana provedla dvojí posouzení zdravotního stavu vždy bez přítomnosti stěžovatelky a hodnotila pouze zlomek dokumentace, která ke zdravotnímu stavu stěžovatelky existuje. Opakovaná a podrobná vyšetření lékaři české posudkové služby nezjistila, že by stav stěžovatelky, který se ovšem v průběhu let dynamicky měnil, v rozhodné době odpovídal diagnóze uvedené ve slovenských posudcích. Vývojový trend u potíží obojího typu (postižení páteře a psychické problémy) byl žalovanou přiléhavě popsán, a to na základě řady odborných vyjádření, které byly podkladem pro posudkové zhodnocení provedené MUDr. N. i posudkovou komisí. Lze tak uzavřít, že posudkové hodnocení provedené českou stranou splňuje kritéria úplnosti a přesvědčivosti a posudky slovenského nositele pojištění nejsou z výše popsanych důvodů způsobilé je zpochybnit.

[26] Městský soud tedy nevycházel z neúplného a nepřesvědčivého posouzení zdravotního stavu v řízení o dávkách důchodového pojištění podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, jak namítala stěžovatelka, proto se ani nedopustil tzv. jiné vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 – 54, publ. pod č. 511/2005 Sb. NSS; shodně např. rozsudky ze dne 21. 8. 2014, č. j. 2 Ads 92/2014 – 34, nebo ze dne 3. 7. 2015, č. j. 4 Ads 88/2015 – 48). Jelikož ani posudek, o nějž opřela své rozhodnutí žalovaná, není, pokud jde o zákonem na něj kladené nároky, nedostatečný, nebyl naplněn ani důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nesprávné právní posouzení [důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] soud rovněž neshledal.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud dospěl z výše uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšná žalovaná, která je správním orgánem vyjmenovaným v § 60 odst. 2 s. ř. s., nemá podle tohoto ustanovení na náhradu nákladů řízení právo.

[29] Krajský soud ustanovil usnesením ze dne 16. 10. 2017, č. j. 2 Ad 28/2017 – 16, zástupkyní stěžovatelky Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátku, a v takovém případě platí její odměnu včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovené zástupkyni stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti odměna za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu – písemné podání ve věci samé

pokračování

(kasační stížnost) ve výši 1000 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 2 advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč. Protože ustanovená zástupkyně je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její odměna o částku 273 Kč, kterou je povinna z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Výše celkové odměny proto činí 1573 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu